

Mikael Strøm Eriksen

Skal vi knalde, mens vi venter

207 sider

Adi og Lama

Enten gør det ondt at blive forladt, eller også er det en befrielse. For 33-årige Ditlev, der bliver forladt af Helena, er det i første omgang et sønderknusende nederlag, og det gør av av av, og så kommer befrielsen og konstuktiviteten, da han møder Line, og som ender med at flytte ind hos ham. Hævnngerrigheden vokser nemlig i Ditlev, for hvem Helena var den eneste ene. Ditlev begynder at tænke over sit liv og præsenterer os for et udvalg af de kærester, han har haft gennem årene, f.eks. Nanny, oprindeligt hed hun Nanna, med de flotte øjne, en okay figur, og **lyttede, uanset om jeg fortalte noget spændende eller ej.**

Så var der Tanja, som han fik et bærkys med.

Så er der langt senere bofællen Line, som Ditlev får et nytårsknald med, og som han dog er noget betænkelig ved at skulle indlede et forhold med endsige fortsætte bofællesskabet.

Og så er der Cecilia, som han gerne vil i kassen med, men det vil hun altså ikke.

Så er der på et tidspunkt en Beate ind over og også en Julie.

I chick-lit-genren er der ofte fuld fart på, man tænker ikke så meget over, hvad man mener, skriver, siger eller tænker, som livet egentlig ofte er, og det kan være ganske befriende.

Vi får mange gode grin i den her roman, som forfatteren har ladet udspille i begyndelsen af 0érne. Tilsat musiktitlerne fra dengang ja så begynder man selv at tænke tilbage på de tider, hvor vi rodede rundt i diverse parforhold og forsøgte at få livet til at køre med sex og kærlighed, mens der altså også lige var karrierer, der skulle passes, og rejser, som skulle rejses.

En fin bog i genren, med pænt tempo hele vejen igennem og en måske ikke helt overraskende, men alligevel fin og lidt rørende slutning, der får læseren til at konstatere, at livet, - ja det er

altså, hvad det er og skal ikke tages for seriøst.

En god bog som kan anbefales til en regnvåd dag eller ledsager i kufferten på ferien.